

Arrest

nr. 214 826 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, op 7 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. STAES en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen komen op 15 augustus 2016 het Rijk binnen met een visum kort verblijf (type C).

1.2. Op 16 november 2016 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 24 februari 2017 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 19 oktober 2017 de beslissing waarbij de aanvraag van 16 november 2016 ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt evenwel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd, bij arrest van 19 april 2018 met nummer 202 691.

1.4. Op 20 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 16 november 2016 ongegrond wordt verklaard.

1.5. Eveneens op 20 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verschillende gezinsleden. Het in hoofde van de verzoekende partijen genomen bevel om het grondgebied te verlaten, dat hen op 8 augustus 2018 ter kennis wordt gebracht, is de thans bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt.

*“De mevrouw,
Naam + voornaam: [R.H.,N.]
Geboortedatum: [1980]
Geboorteplaats: [K.]
Nationaliteit: Iran
+ kind
[R.K.,B.] [°2010]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 7 dagen verminderd omdat:

° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied dd. 20.11.2017, ter kennis gegeven op 23.11.2017. Dit bevel werd op 20.03.2018 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 30.03.2018 het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van, onder meer, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stellen in dit verband als volgt:

“[...]

Verzoekster verwijst uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwijst naar de gezinssituatie van verzoekster, of naar haar hulpbehoevende dochter.

Dat uit de bestreden beslissing geenszins kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met de gezinssituatie.

Verzoekster woont in België samen met haar zeer zieke dochter en haar echtgenoot. Zij dienden hun land van herkomst te verlaten vanwege de zeer ernstige ziekte van hun dochter. De ernst van de ziekte wordt geenszins betwist. Bovendien zijn de medische zorgen niet beschikbaar. Dit werd reeds veelvuldig aangetoond. Ook uw Raad oordeelde reeds dat verwerende partij hier zeer licht over gaat.

Het is voor verzoekster onmogelijk om terug te keren naar Iran met haar dochter, aangezien de medische zorgen daar niet voorhanden zijn. Dit werd ten overvloede aangehaald in de aanvraag tot medische regularisatie en het beroep tegen deze negatieve beslissing, dat thans ook werd neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze verwezen naar de gezondheidsproblematiek van de zieke dochter van verzoekster.

Het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Indien verzoekster gedwongen dient terug te keren naar Iran met haar dochter, zal dit een ernstige verslechtering van de gezondheidstoestand van haar dochter tot gevolg hebben.

Verwerende partij is op de hoogte van de gezondheidssituatie van deze persoon en had hieromtrent in de bestreden beslissing kunnen motiveren.

Het buiten beschouwing laten van de slechte gezondheid en de gezinssituatie schendt de motiveringsplicht.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing derhalve een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoekster werden niet zorgvuldig afgewogen."

2.2. De verwerende partij repliceert op dit betoog in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bestreden bevel genomen werd nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en meer bepaald nadat de ambtenaar-geneesheer heeft geconcludeerd dat de opvolging en behandeling voor de aandoening van het kindje zowel beschikbaar als toegankelijk is in het herkomstland en er aldus vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Iran. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet in concreto aangetoond.

Zie in die zin ook arrest nr. 167.365 d.d. 10 mei 2016, waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer als volgt oordeelde:

"De bestreden bevelen bevatten in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen."

Verzoekers gaan eraan voorbij dat uit het administratief dossier wel degelijk een onderzoek blijkt in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarbij rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand, gezinsleven en belang van het kind. Het onderzoek luidt als volgt:

1. "Gezins- en familieleven: geldt voor hele gezin. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM

2. Hoger belang van het kind: een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Gezondheidstoestand: besproken medisch advies dd. 12.07.2018"

[...]"

2.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.3. De verzoekende partijen betogen, onder meer, dat niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening heeft gehouden met hun gezinssituatie en de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals deze thans voorligt, kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij, zoals ingeroepen in de verblijfsaanvraag van 16 november 2016.

Verder dringt de vaststelling zich op dat inzake de voormelde verblijfsaanvraag door de verwerende partij op 20 juli 2018 weliswaar een ongegrondheidsbeslissing werd genomen waarbij werd ingegaan op de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij, maar dat bij arrest van 8 januari 2019 met nr. 214 825 de Raad overging tot de nietigverklaring van deze beslissing. In dit arrest wordt vastgesteld dat het medisch advies dat ten grondslag lag aan deze beslissing was aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid. Deze beslissing moet dan ook worden geacht nooit te hebben bestaan en niet langer voorhanden te zijn in het rechtsverkeer. Dit heeft tot gevolg dat dient te worden aangenomen dat in het dossier van de verzoekende partijen geen eerdere beslissing van het bestuur voorligt waarin de ingeroepen gezondheidsproblemen van de tweede verzoekende partij inhoudelijk reeds werden beoordeeld. De verwerende partij kan in deze omstandigheden in haar nota ook niet langer dienstig verwijzen naar het medisch advies van een arts-adviseur van 12 juli 2018 dat ten grondslag lag aan de voormelde vernietigde beslissing om te stellen dat de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij (op zorgvuldige wijze) in rekening is gebracht.

In deze omstandigheden dienen de verzoekende partijen te worden bijgetreden in hun standpunt dat de verwerende partij niet heeft voldaan aan de op haar rustende plicht overeenkomstig artikel 74/13 van de

Vreemdelingenwet om bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij. Minstens dient te worden vastgesteld dat de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij door het bestuur niet op voldoende zorgvuldige wijze in rekening is gebracht bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsbeslissing en dit met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.4. Het onderzochte middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel, of van het overige middel, dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS